

РЕШЕНИЕ

№ 4958

гр. София, 24.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 24.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5618** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба, депозирана от Ц. К. С., чрез адв. П. В., срещу Заповед № 1559/26. 05. 2020 г. на Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие".
В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и на целта на закона. Основно оплакванията се изравят в това, че не е налице реално съкращаване на длъжността, тъй като същата не фигурира в утвърденото щатно разписание към датата на възстановяването му, нито пък има намаляване броя на служителите, които са заемали длъжността. Иска се отмяна на оспорената заповед с присъждане на направените по делото разноски.
Ответникът - Изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" - [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Административен съд – София град, след като прецени събраните по делото доказателства, както и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ц. К. С. е заемал по служебно правоотношение длъжността "главен експерт" в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по частни

мерки“, сектор „Инвестиции в земеделски стопанства“, с I младши ранг, работно място [населено място], съгл. Заповед № 45/14.01.2016 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“

Със Заповед № 254/ 22. 02. 2018 година, Изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ прекратил служебното правоотношение на Ц. С., поради съкращаване на длъжността. Заповедта е отменена с Решение № 4940/15.07.2019 г., постановено по адм. дело № 2856/2019 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 4873/27.04.2020 г. по адм.дело № 12455/2019 г. на ВАС.

Въз основа на влязлото в сила решение, със заявление вх. № 02-6500/ 1626 от 11. 05. 2020 г., адресирано до Изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, жалбоподателят е поискал да бъде възстановен на заеманата преди прекратяването на служебното му правоотношение длъжност.

След получено телефонно обаждане от служители на дирекция „Човешки ресурси“ жалбоподателят С. се явил на 26.05.2020 г. в ДФ „Земеделие“, като едновременно му били връчени три документа: 1/ Заповед № 1556/22.05.2020г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с която жалбоподателят е възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност - „главен експерт“ в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по частни мерки“, сектор „Инвестиции в земеделски стопанства“, 2/ Заповед № 1557/ 22. 05. 2020 г., с която същият е преназначен на длъжност „главен експерт“ с ранг I младши, в дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Договориране по частни мерки“, 3/ писмено Предизвестие № 43/26.05.2020г., с което на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ го уведомил, че след изтичане на едномесечен срок от получаване на предизвестие ще му бъде прекратено служебното правоотношение, поради съкращаване на длъжността на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и е посочил, че при неспазване срока на предизвестие, на служителя ще бъде изплатено обезщетение по реда на чл.106, ал.4 от ЗДСл. и 4/ Заповед №1559/22.05.2020г, на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ на основание чл. 106, ал.1, т.2 и чл. 108 от ЗДСл, във връзка с утвърдено със Заповед на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ длъжностно разписание и писмено предизвестие, с която е прекратил служебното правоотношение на Ц. С..

Със заповед № 03-РД/1263 от 22.05.2020 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, на основание чл.10, т.8 от Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“ са утвърдени изменения на длъжностното разписание. Предвид измененията в длъжностното разписание, считано от 26.05.2020 г., изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е издал оспорената заповед, с която на основание чл.106, ал.1, т.2 и чл.108 от ЗДСл е прекратил отново служебното правоотношение на жалбоподателя, поради съкращаване на заеманата от него длъжност.

По делото са приложени поименни и длъжностни разписания, действали преди и след прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, доказателства, че лицето, издало заповедта е заемало длъжността Изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд – София град намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на акта, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на оспорване.

Заповедта, предмет на оспорване, е издадена от компетентен орган. Същата е издадена от органа по назначаването: Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", на когото изрично разпоредбата на чл.10, ал. 9 от Устройствения на Държавен фонд "Земеделие" е предоставила правото да упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение, в администрацията на фонда.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазено е и изискването за форма на акта, съгл. чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, посочено е и правното основание за издаването ѝ - чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следните съображения:

Настоящият състав намира, че заповедта е издадена в нарушение материалния закон, както и не съответства на целта на закона, което обуславя нейната отмяна.

В случая не са били налице материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение на С., поради което заповедта се явява издадена в противоречие с материалноправните изисквания на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., съгласно който служебното правоотношение със служителя се прекратява при съкращаване на длъжността. За да е налице посоченото основание следва да се установи, че длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания не съществува или ако длъжността е запазена, но е намален броят на служителите, ангажирани с нейното изпълнение. Установяването на фактическите основания, обосноваващи съкращаване на длъжността, е в тежест на административния орган /чл. 170, ал. 1 от АПК/. В случая предпоставките на цитирания текст не са осъществени. Промяната, свързана с намаляване на броя на служителите, заемана от жалбоподателя, съгласно утвърдените нови длъжностни разписания, в сила от 26. 05. 2020 г. не засяга правото на възстановяване на служителя и не може да обоснове извод за съкращаване на длъжността. Видно от представените по делото доказателства служебното правоотношение с Ц. С. е прекратено, поради съкращаване на длъжността "главен експерт", в отдел „Договориране по частни мерки“.

В конкретния случай е видно, че е извършено намаляване на числеността на служителите на експертни длъжности „Главен експерт“ в „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Договориране по частни мерки“ от 25 на 24. Извършена е промяна на длъжностното разписание, като е трансформирана длъжността „Главен експерт“ в длъжност „Старши експерт“ в „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Прилагане на стратегии за водено от общностите местно развитие“.

Независимо от обстоятелството, че вътрешното реструктуриране в отдели и дирекции е в рамките на оперативната самостоятелност на органа по назначаването, с цел оптимизиране на дейността и постигане на най-ефективно функциониране, поради което е извън съдебния контрол за законосъобразност на обжалваната заповед, съдът намира, че издадената заповед е постановена при несъобразяване с целта на закона и превратно упражняване на властнически правомощия, поради следните съображения: Със Заповед № 1556/22.05.2020г. на Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" жалбоподателят е възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност - "главен експерт" в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по

частни мерки“, сектор „Инвестиции в земеделски стопанства“, която длъжност е заемал преди издаването на заповедта за уволнение.

На същия ден, със Заповед № 03-РД/1263 от 22.05.2020 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, е утвърдено длъжностно разписание на администрацията на ДФЗ, Дирекция „Договориране по ПМРСР“, съгласно което са направени изменения, съгласно Приложение № 1 към посочената заповед, считано от 26. 05. 2020 г. Със същото е допусната промяна в Дирекция „Договориране по ПМРСР“, като една щатна бройка за длъжност „главен експерт“ от отдел „Договориране по частни мерки“ е прехвърлена в отдел „Прилагане на стратегии за водено от общностите местно развитие“ и е трансформирана в длъжност „старши експерт“. По този начин е допуснато увеличение на щатната численост за длъжността старши експерт.

При това едновременно издаване на цитираните заповеди, без да са ангажирани доказателства за поредността на издаване на заповедите за възстановяване и преназначаване и тази, с която е одобрено последното длъжностно разписание, съдът намира, че не е налице изпълнение на условията на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., тъй като възстановяването на заеманата длъжност е формално, а това означава и неизпълнение на влязлото в сила съдебно решение. Ако хронологично Заповед № 1556/22.05.2020г. на Изпълнителния директор на ДФЗ „Земеделие и Заповед № 1557/ 22. 05. 2020 г. са издадени след заповедта за утвърждаване на последните щатните промени, то същите са непротивопоставими на жалбоподателя, тъй като той ще е възстановен при тяхното действие и ще липсва съкращение. Материалноправното основание на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл следва да съществува към момента на издаване на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, за каквото безспорни доказателства не са ангажирани. Обратната хипотеза на издаване на заповедта за възстановяване преди заповедта за утвърждаване на щатното разписание ще означава неизпълнение на задължението за възстановяване на служителя, по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. /в тази насока е и Решение № 1031/ 2019 г. по адм. дело № 6035/2018 г. на ВАС/.

На следващо място, отмяната на предходната заповед за уволнение на жалбоподателят има за последица възстановяването на служителя на заеманата преди уволнението длъжност /арг. от чл. 122, ал. 1 от ЗДСл/, като за органа по назначаването възниква задължението да осигури на възстановения служител възможност да изпълнява служебните си функции. По делото е установено, че служителят се е явил в администрацията на ДФЗ „Земеделие“ в рамките на двуседмичния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл от влизане в сила на решението и е подал заявление за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, с което е завършен фактическият състав на цитираната норма за възстановяване на държавна служба. В тези случаи не е налице нормативно предписано поведение на органа по назначението, което да го обвързва с издаване на нарочен административен акт или с извършване на определено действие, но волята му да изпълни съдебното решение следва да бъде демонстрирана по подходящ начин - с действия, с които се осъществява фактическо допускане на работа. Такива са посочването на работно място, определяне на индивидуална месечна заплата, поставяне на служебни задачи, като непредприемането им, респ. неизпълнението на влязло в сила съдебно решение води до последиците посочени в чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. В случая това задължение не е изпълнено, а служебното правоотношение на жалбоподателя отново е прекратено.

Следователно, въпреки че са изпълнени предпоставките на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, в

нарушение на цитирания текст служебното правоотношение със служителя фактически не е възстановено във вида, в който е съществувало преди отмяната на заповедта за уволнение. Формалното издаване на заповед на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл., което е съпроводено с едновременно издаване на нова заповед за прекратяване на служебното правоотношение на същия служител без той да е възстановен на предишната заемана от него длъжност, на практика има правни последици на неизпълнение на влязло в сила съдебно решение.

Нарушенията на цитираните норми водят до противоречие на оспорената заповед и с целта на закона, тъй като правомощията на органа по назначаването са упражнени с цел заобикаляне на законовите последици от отмяната на незаконосъобразен административен акт и в нарушение на правото на служителя на възстановяване на предишната длъжност. По тези съображения съдът намира твърденията на жалбоподателя, че с издаване на процесната заповед, Изпълнителният директор на ДФЗ е преследвал друга цел, а именно прекратяване на отношенията с нежелан от него служител, противно на целта на закона, за основателни. С издаването на оспорения административен акт е нарушен и принципът за стабилитет на служебното правоотношение, предвиден в чл. 18 от ЗДСл, тъй като същото е прекратено самоцелно, при извършване на организационни и структурни промени, които не са обосновани с подобряване дейността на съответната администрация.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорването е основателно при наличие на предпоставките по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК, поради което оспорената Заповед № 1559/ 26. 05. 2020 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ "Земеделие", с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., е прекратено служебното правоотношение с Ц. С. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат направените в производството разноси. От доказателствата по делото се установява, че същите възлизат в общ размер на размер на 1410 /хиляда четирисотин и десет/ лева, от които 1400 /хиляда и четирисотин/ лева адвокатски хонорар и 10 /десет/ лева държавна такса. Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно, тъй като не е налице фактическа и правна сложност на делото. Поради това, дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до минималния размер, установен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно - 500 /петстотин/ лева.

По посочените аргументи и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1559/ 26. 05. 2020 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ "Земеделие".

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на Ц. К. С. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща направените от него разноси.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: